

Sygn. akt IV P 108/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Marek Osowicki
Protokolant:	sekretarz sądowy Anna Górka

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2018 r. w Człuchowie

sprawy z powództwa J. M.

przeciwko (...) Spółka z o.o. w B.

o sprostowanie świadectwa pracy

1. Odrzuca powództwo o sprostowanie świadectwa pracy przez zaznaczenie, że powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach za okres od 1 września 1979 r. do 31 grudnia 1998 r.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt IV P 62/17

UZASADNIENIE

Powód J. M. wniósł przeciwko (...) sp. z o.o. w B. o sprostowanie świadectwa pracy wydanego 10.08.2017 r. r. poprzez zaznaczenie, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych, w warunkach bardzo szkodliwych dla zdrowia, w okresie od 1.09.1979 r. do 25.04.2017 r. pracował na stanowisku inspektora bezpieczeństwa ruchu drogowego, inspektora BHP, kontrolera technicznego, diagnosty, inspektora PT i portiera wystawienie za powyższy okres świadectwa pracy w szczególnych warunkach, przyznanie rekompensaty za pracę w szczególnych warunkach oraz o zasądzenie od pozwanej spółki kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przed uprawomocnieniem się wyroku 28.08.2017 r. otrzymał niekompletne świadectwo pracy, które ponownie zostało błędnie wystawione przez pracodawcę. Przez cały wskazany okres wykonywał pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Poziom hałas znacznie przekraczał dopuszczalne normy, przebywał w pomieszczeniach o podwyższonym stopniu zanieczyszczenia, latem w wysokich temperaturach a zimą w temperaturach poniżej zera. Pracował w kontakcie z truciznami i substancjami rakotwórczymi, w oparach paliw płynnych, w spalinach pojazdów samochodowych oraz pyłach.

Pełnomocnik pozwanej spółki w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego podniósł, że powód domaga się sprostowania świadectwa pracy wydanego mu w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego w Człuchowie z dnia 21.07.2017r. w zakresie jakim nie było to objęte powództwem w sprawie IV P 62/17. Powództwo w żaden sposób nie zasługuje na uwzględnienie z przyczyn wskazanych w wyroku Sądu

z dnia 21.07.2017r. potwierdzonych przez Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 17.11.2017r. Powództwo w zakresie sprostowania świadectwa pracy w części objętej pozwem w niniejszej sprawie jest niedopuszczalne jako spóźnione i winno być poprzedzone wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia pozwu gdyż świadectwo z dnia 6 września 2017r. jest wydane w związku z wyrokiem Sądu zawiera dane ujawnione w pierwotnym świadectwie, których sprostowania w drodze sądowej nie domagał się wcześniej powód, a więc nie może się ich domagać obecnie. W ocenie pozwanej wydanie nowego świadectwa pracy w związku z wyrokiem Sądu, nie upoważnia powoda do domagania się sprostowania danych, które były ujawnione w pierwotnym świadectwie pracy, a których sprostowania się nie domagał.

Sąd ustalił co następuje :

Powód był zatrudniony w (...) sp. z o.o. w B. od 1.09.1979 r. do 25.04.2017 r. w pełnym wymiarze czasu pracy i w okresie zatrudnienia wykonywał pracę od 1.09.1979 r. do 31.07.1980 r. inspektora ds. bezpieczeństwa ruchu drogowego od 1.08.1980 r. do 5.03.1991 r. kontrolera technicznego, od 6.03.1991 r. do 29.02.2014 r. inspektora bhp, kontrolera diagnosty, od 1.03.2014 r. do 31.05.2014 r. inspektora P. S. i od 1.06.2014 r. do 25.04.2017 r. portiera.

(dowód : akta osobowe powoda cz. C świadectwo pracy k.42).

Przedsiębiorstwo (...) w (...) 09.1999 r. na prośbę powoda wystawiło mu zaświadczenie, iż w okresie od 1.09.1979 r. do 31.12.1998 r. pracował w bardzo trudnych warunkach w hałasie większym niż 85 decybeli.

(dowód: akta osobowe powoda zaświadczenie).

Pozwana spółka wydała powodowi świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 1.03.2017 r. w okresie od 1.08.1980 r. do 5.03.1991 r.

(dowód: akta osobowe świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach).

W dniu 1.07.2016 r. powodowi doręczono świadectwo pracy z 30.06.2016 r. z informacją w pkt. 11 wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze „nie dotyczy”.

(dowód : akta osobowe powoda cz. C świadectwo pracy k.42v).

Powód pismem z 2.05.2017 r., które wpłynęło do pozwanego zakładu pracy w dniu 4.05.2017 r. , wniósł o sprostowanie świadectwa pracy poprzez poświadczenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie zatrudnienia od 1.09.1979 r. do 31.12.1998 r.

(dowód : akta osobowe , cz. C , k. 39).

Pozwana spółka pismem z 10.05.2017 r. odmówiła sprostowania świadectwa pracy powoda, albowiem pracodawca nie znajduje podstaw do sprostowania świadectwa pracy wystawionego 25.04.2017 r.

(dowód : akta osobowe , cz. C , k. 45).

Powód 24.05.2017 r. wniósł powództwo przeciwko (...) sp. z o.o. w B. o sprostowanie świadectwa pracy z 25.04.2017 r. w pkt. 11 przez wpisanie, iż powód w okresie od 01.09.1979 r. do 31.12.1998 r. wykonywał pracę na stanowisku kontrolera technicznego i diagnosty w szczególnych warunkach.

(dowód: k.51-52).

Sąd Rejonowy w Człuchowie IV Wydział Pracy wyrokiem z 21.07.2017 r. (sygn. akt IV P 62/17), sprostował wydane powodowi świadectwo pracy w pkt. 11 w ten sposób, iż wpisuje, że powód w okresie od 1.08.1980 r. do 5.03.1991 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z 17.11.2017 r. (sygn. akt V Pa 50/17), oddalił apelację i zażalenie powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Człuchowie IV Wydziału Pracy z 21.07.2017 r.

(dowód: kserokopia wyroku k. 54).

Przed Sądem Okręgowym w Słupsku V Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zawisła sprawa z powództwa powoda o rekompensatę sygn. akt V U 440/17.

(dowód: informacja k.47).

Sąd zważył co następuje :

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powaga rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.), wyklucza nie tylko wytoczenie ponownego powództwa pomiędzy tymi samymi stronami o to samo roszczenie, ale sprzeciwia się również wszczęciu w tym zakresie postępowania pojednawczego (post. SN z 30.8.1966 r., I CR 485/66, OSPiKA 1967, Nr 9, poz. 224). Pozew wszczynający kolejne postępowanie, pomimo istnienia powagi rzeczy osądzonej, polega odrzuceniu (art. 199 § 1 pkt 2 KPC). Z powagi rzeczy osądzonej korzystają prawomocne wyroki, nakazy zapłaty w postępowaniu nakazowym, nakazy zapłaty w postępowaniu upominawczym, orzeczenia sądów zagranicznych, których skuteczność była przedmiotem uznania przez sąd polski (chyba, że nie wymagają uznania – art. 1145 KPC) oraz postanowienia co do istoty sprawy wydane w postępowaniu nieprocesowym.

W niniejszej sprawie w niezmienionych okolicznościach była rozpoznawana już sprawa z powództwa powoda przeciwko temu samemu pozwanemu (...) sp. z o.o. w B. również o sprostowanie świadectwa pracy z 25.04.2017 r. w pkt. 11 przez wpisanie, iż powód w okresie od 01.09.1979 r. do 31.12.1998 r. wykonywał pracę na stanowisku kontrolera technicznego i diagnosty w szczególnych warunkach, która korzysta z powagi rzeczy osądzonej, bowiem w tej sprawie sąd pracy już orzekał wyrokiem z 21.07.2017 r., od którego apelacja powoda została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 17.11.2017 r. (sygn. akt V Pa 50/17).

Z uwagi na powyższe na podstawie przepisu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. należało postanowić o odrzuceniu powództwa o sprostowanie świadectwa pracy przez zaznaczenie, że powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach za okres od 1 września 1979 r. do 31 grudnia 1998 r.

Stosownie do przepisu art. 97 § 2¹ k.p. pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo do wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy.

Treść świadectwa pracy została uregulowana w przepisie art. 97 § 2 k.p. oraz w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania. Wskazany w wyżej wymienionych przepisach katalog informacji zamieszczanych w świadectwie pracy jest katalogiem zamkniętym . Oznacza to , że pracodawca nie powinien zamieszczać w świadectwie pracy innych informacji niż wymienione w art. 97 § 2 zdanie 1 k.p. i § 1 ust. 1 cytowanego wyżej rozporządzenia (tak : A. K. w Pracy i Zabezpieczeniu Społecznym z 2001 r. nr 12 , s.21-25)

Konieczność sprostowania świadectwa pracy zachodzi wówczas, gdy jego treść nie odpowiada rzeczywistości. W trybie właściwym do sprostowania świadectwa pracy nie można domagać się zmiany kwalifikacji prawnej faktów i zdarzeń , objętych treścią świadectwa pracy np. zmiany trybu rozwiązania stosunku pracy, choćby zostało ono dokonane przez pracodawcę z naruszeniem przepisów prawa. Żądanie sprostowania świadectwa pracy w takim zakresie jest zasadne dopiero wtedy, gdy we właściwym dla takich spraw trybie zostaną uwzględnione przez sąd roszczenia pracownika w związku z bezprawnym lub naruszającą obowiązującą procedurę rozwiązaniem stosunku pracy (vide: M.Ł. w Służbie Pracowniczej z 1997 r. nr 11 , s.1-7).

Stosownie do treści art. 97 § 2 k.p. w świadectwie podaje się między innymi informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Przepis § 1 ust. 1 pkt. 12 i ust. 2 rozporządzenia z 15 maja 1996 r. określa, iż w świadectwie pracy, oprócz informacji określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, dotyczące również okresów nieskładkowych, przypadających w okresie zatrudnienia, którego dotyczy świadectwo pracy, uwzględnianych przy ustalaniu prawa do emerytury lub renty jak i że wzór świadectwa pracy zawiera załącznik do rozporządzenia.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 15.12.2009 II PK 156/09, iż roszczenie o sprostowanie świadectwa pracy nie wyłącza interesu prawnego w ustaleniu rzeczywistej treści stosunku pracy na podstawie art. 189 k.p.c. Świadectwo pracy jest dokumentem, który ma potwierdzać zdarzenia i czynności w znaczeniu faktycznym. Żądanie sprostowania świadectwa pracy nie jest trybem, w którym można weryfikować zgodność z prawem tych czynności.

Zdaniem sądu zgodnie z wykładnią logiczno-językową przepisu art. 97 § 2¹ k.p. sprostowanie świadectwa pracy oznacza jego poprawienie, skorygowanie nieprawdziwych lub niepełnych informacji, sprostowanie nieścisłości lub błędów.

W ocenie sądu w trybie sprostowania świadectwa pracy nie można dochodzić zmiany kwalifikacji prawnej faktów związanych z treścią łączącego strony stosunku pracy, nawet w przypadku naruszenia przez pracodawcę przepisów. Pracownik może dochodzić zaliczenia wykonywanej przez niego pracy do pracy w szczególnych, w przypadku odmiennej kwalifikacji przez pracodawcę, w trybie powództwa o ustalenie pracy w szczególnych warunkach, jeżeli ma w tym interes prawny (art. 189 k.p.c.).

W niniejszej sprawie powód dochodzi poświadczenia wykonywania pracy w szczególnych warunkach i zakwalifikowania jego pracy do pracy w szczególnych warunkach.

Rodzaj stanowiska pracy powoda i wykonywane w jego ramach czynności w przedmiotowej sprawie nie były sporne.

Z jasnego stanowiska pozwanej spółki wynika, iż nie znajduje podstaw prawnych wynikających z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z zm.) w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do zaliczenia pracy powoda do pracy w warunkach szczególnych.

Zatem w sytuacji sporu co kwalifikacji prawnej wykonywanej przez powoda pracy, nie znajduje uzasadnienia szukanie ochrony prawnej w trybie powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, które służy innemu celowi tj. poprawie jego błędów czy niedokładności. W powyższych okolicznościach powodowi przysługuje ochrona prawna w drodze powództwa o ustalenie pracy w szczególnych warunkach, w sytuacji istnienia interesu prawnego lub bezpośrednio w trybie powództwa o świadczenie tj. o przyznanie wcześniejszej emerytury, w trybie odwołania od decyzji właściwego organu emerytalnego lub ustalenie wysokości emerytury albo o dodatek pieniężny.

Powód, z uwagi na osiągnięcie wieku emerytalnego i pobieranie emerytury, nie ma interesu prawnego w ustaleniu wykonywania pracy w szczególnych warunkach w celu uzyskania prawa do dodatku pieniężnego do emerytury, bowiem może dochodzić przed organami ZUS a następnie przed sądami właściwymi w sprawach ubezpieczeń społecznych świadczenia tj. przyznania dodatku pieniężnego „rekompensaty”, o co zresztą sprawa z jego powództwa zawisła przed Sądem Okręgowym w Słupsku V Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sygn. akt V U 440/17.

W doktrynie prawa i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, iż powód nie ma interesu prawnego w powództwie o ustalenie (art. 189 k.p.c.), jeżeli przysługuje mu roszczenie o świadczenie a postępowanie sądowe o ustalenie nie może zmierzać jedynie do uzyskania dowodów, które mają być podstawą uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego (por.: Sąd Najwyższy Izba Pracy postanowienie z 10-06-2014 III PK 15/14; postanowienie SN - Izba Pracy

z 06-11-2013 III PK 36/13; postanowienie SN 2012-01-19 I PK 108/11; postanowienie SN z 2005-04-06 II PK 324/04; postanowienie SN z 2003-09-25 I PZ 63/03; wyrok SN z 2003-09-19 II UK 70/03).

--	--

Brak interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. w wytoczeniu powództwa o ustalenie istnienia stosunku pracy wynika w takim przypadku z tego, że organ rentowy samodzielnie ustala okresy przebyte w ubezpieczeniu i inne przesłanki warunkujące nabycie prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych, bowiem całokształt postępowania dotyczącego nabycia prawa do świadczeń z tytułu ubezpieczenia społecznego należy do tego organu zgodnie z art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., I UK 245/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 57).

Dodać należy też, iż zgodnie z utrwalony orzecznictwem Sądu Najwyższego aby zaliczyć pracę do pracy w szczególnych warunkach musi się ona znajdować się w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z zm.) i być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w wyroku Izby Pracy, (...) i Spraw Publicznych z 26 marca 2013 r., I UK 549/12, że każda praca określana jako praca w warunkach szczególnych musi odpowiadać jednemu konkretnemu punktowi działu wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie określa rodzaju pracy świadczonej w szczególnych warunkach zestawienie różnych prac przewidzianych w różnych działach i pod różnymi pozycjami wykazu. Nie jest pracą w warunkach szczególnych praca na stanowisku na którym każda z wykonywanych czynności przypisana jest innej pozycji wykazu-załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Praca wykonywana w szczególnych warunkach nie może być zlepkiem, kompilacją czynności opisywanych w oddzielnych punktach wykazu. Ostatecznie praca na stanowisku niewymienionym w wykazie prac wykonywanych w szczególnych warunkach nie jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych, która uprawnia do wcześniejszej emerytury, choćby wykonywane były na tym stanowisku różne czynności przypisane pracom w takich warunkach, lecz dla innych stanowiskach.

Nie jest uzasadnione pozbawienie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach pracowników, których pełny wymiar czasu pracy wypełnia wykonywanie nie jednego ale kilku rodzajów pracy w szczególnych warunkach, wymienionych w wykazie A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), lecz nie jest możliwe uznanie za wykonywaną w szczególnych warunkach pracy, której charakter i czynności nie wypełniają w całości żadnej z prac wymienionych w załączniku do rozporządzenia.

W ocenie sądu celem niniejszego postępowania nie jest usunięcie obiektywnej niezgodności co do rzeczywistego zatrudnienia realizowanego w spornym okresie, co jest konieczne dla zweryfikowania różnych przyszłych uprawnień a jest nim zdobycie przez powoda dowodów potrzebnych w postępowaniu emerytalnym przed organami ZUS i Sądem Okręgowym w Słupsku V Wydziałem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w zakresie rekompensaty do emerytury, za pracę w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe rozważania sąd na podstawie art. 189 k.p.c. oddalił powództwo w pozostałym zakresie z barku interesu prawnego.